

TIMES & COLT

OBČASNÍK KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

© KSŘ Beroun – neprodejné

28

text: Baron, Noha, Mírka, Rafika

21. února 2015

Bobina, Panák

PSOHLAVCI

Jednou ze stěžejních povinností médií a našeho listu zvláště, je seznamování široké obce čtenářské s naší bohatou národní historií. I v době, kdy s naprostou samozřejmostí využíváme volný pohyb osob, zboží a kapitálu, je dobře si připomenout že nějaké hranice byly. Dnes můžete putovat z polského Gdaňsku po Gibraltar, ze skotského Inverness do Burgasu aniž se setkáte s pasovým úředníkem nebo celníkem. Ne vždy tomu bylo tak. Byla doba kdy hranice jednotlivých panství a království, císařství, byly posvátné. Co se týče ostrahy hranic má i naše země bohatou tradici. Díky profesorovi Aloisovi Jiráskovi máme poněkud protiněmeckými tendencemi zatížené povědomí o strážcích západní hranice Českého království, Chodech - Psohlavcích. Redaktoři našeho listu si dali za úkol seznámit vás s nejnovějšími poznatky z oblasti historie západního pohraničí. Ano, již za vlády českého krále Jana Lucemburského byly zakládány první hraničářské osady, 1325- Klenčí pod Čerchovem, 1326- Postřekov a dalších devět vesnic na Domažlicku, vesnice na Tachovsku a v okolí Přimdy. Již Jan Lucemburský stvrdil písemně domažlickým Chodům práva volné honitby, sběr hub a lesních plodů, těžbu dřeva pro vlastní potřebu v hraničních lesích a především zproštění robotní povinnosti. Obyvatelé těchto vesnic byli přímí poddaní krále. Měli společnou pečeť a prapor, na němž byl vyobrazen pár plstěných bot, (psí hlava se na chodský prapor dostala, až v dobách národního obrození). Když se králi nedostávalo peněz dával svá zboží do zástavy. To se stalo několikerát i domažlickým Chodům. V 15. století – 1495 převzali zástavu Švamberkové. Aby měli ze zastavených chodských vesnic co největší užitek snažili se práva Chodů co nejvíce okleštit. Na nějaký čas získávají Chodové svá práva zpět. Roku 1579 se dostávají do poddanství Domažlických, a opět přicházejí o svá práva. Po vleklých sporech svá práva opět na krátkou dobu nabudou, ale již 1621 jsou podanými Wolfa Wiléma Lammingerera z Albenreutu. V roce 1660 se vlády nad panstvím ujímá Wolf Maxmilian Lamminger z Albenreutu řečený Lomikar. Za jeho vlády dochází k vleklým sporům o práva Chodů. Delegation Chodů dvakrát navštíví císařský dvůr ve Vídni aby se

domáhala svých práv, marně.

6. července 1693 obsadí 11 Chodských vesnic vojsko. Dochází k drobným potyčkám, o nějakém opravdovém povstání nemůže být ani řeč. Byli pozatíkáni iniciátoři potyček a odsouzeni k poměrně mírným trestům, jen Kozina, Jan Selner, Kryštof Hrubý (ten umírá ve vězení) byli odsouzeni k smrti. Lamminger se nechtěl smířit s mírnými tresty. Nakonec byl za podmračeného dne 28. listopadu 1695 na popravišti královského města Plzeň, kde se říkalo „Na Vídni“ (dnes v těchto místech stojí světoznámý pivovar Prazdroj) oběšen pouze Jan Sladký Kozina. Plzeňský kat, Bartoloměj Kvíčala dostal příkaz Kosinovo tělo na šibenici pro výstrahu nechat viset. Lamminger 2. listopadu 1696 umírá, v té době ještě tlející tělo Jana Sladkého Koziny visí na plzeňské šibenici. O nějaké klatbě „do roka a do dne“ se historici nezmiňují. Wolfem Maxmilianem rod Lammingerů z Albenreutu vymírá. V roce 1697 se panství ujímá jihoněmecký šlechtic Jan Filip Stadion. Chodové se nenáviděné roboty zbavili až v roce 1848, kdy byla robota zrušena v celém C a K mocnářství. Náš list požádal VUHT (Výzkumný ústav historie trampingu), o důkladné prozkoumání všech událostí spojených se jménem Jan Sladký Kozina. S výsledky tohoto bádání naše čtenáře bezodkladně seznámíme.

48. potlach Kamarádi Staré řeky

Vím, že už bylo všechno řečeno, napsáno, ale přece musím pár vět napsat. Potluchy nejsou jenom muzika a muzikanti. Potlach připravuje velká řada kamarádů celý rok. A když vezmeme těch 48 let, je to fura práce, která ani není vidět. Nic nám zadarmo nikdo nedá, ale každý se snaží dle svých možností a umu. Nechci tady nikoho jmenovat, ale jen popsat věci, které děláme celé ty roky. Začíná to povoleními k potlachu. A těch není málo - vjezd do lesa, parkování, dříví, Povolení od CHKO Křivoklát – Zbečno, kteří si dávají plno podmínek. (Za Komančů byl ještě MNV Skřiváň, Pavlíkov, Všetaty a Svazarm Beroun.) Povolení od Lesů ČR. Následuje dohoda s majitelem louky u mlýna kvůli zajištění parkování. Posekání louky traktorem bychom sami nezvládli. Dovoz dříví – za ta léta jsme už vytěžili, co šlo. Uvést do pořádku místo konání potlachu, lávky, stoly, lavice, jídelní ohně, dříví na topení, sezení kolem jídelňáku, posekání trávy, prořez louky, úklid u kříže, hlavní ohniště, hranice, věnce, kytky, dříví na topení, chramostejl, vlajkosláva, stožár, plachty na dešť, sezení u ohně, odpadní pytle, WC latríny, závora u parkování, příprava soutěží. Po potlachu úklid a odvoz odpadků. Samostatná kapitola jsou ceny – placky a camrátka. To se připravuje celý rok. Pokaždé se dělá týden před potlachem brigáda. Holt už to nestihnáme jako dřív jen za víkend. Plno kamarádů tráví na potlachovišti týden předem. Stejně nejde všechno říct a napsat. Je plno malých prací a my jsme jako mravenci. Každý přijde co nejdřív, aby pomohl. Od čtvrtka se sjíždějí hosté a tím je to pro nás složitější, oni se chtějí bavit a my vylepšovat potlachoviště. Ale je to hezké, je patrné, že se kamarádi už nemůžou dočkat slavnostního zahájení.

Léta nám utíkají, mládí je pryč, ale kamarádství nás hřeje a udržuje funkční. A to je jen příprava. Samotný potlach je vyvrcholáním naší roční práce.

Práce a zase práce. Odpolední soutěže, osadní hraní, starost o kamarády nejen z celé republiky, ale také o kamarády z celého světa. Prostě jeden velký potlachový mumraj. Každý z nás v tom soukolí má svůj úkol, své kolečko působení, aby stroj šlapal bez chyb.

Takže na závěr – i když už nemůžeme, přece musíme.

P.S. Krásný článek o 48. potlachu KSŘ napsal Marko Čermák v trampském časopise Puchejř 5 – 6/2014.

Hrajte já ráda tancuju, možná že zejtra už tady nebudu.....

Tak začíná jedna krásná česká polka. A jak hrála osadní kapela v roce 2014?... no zaplať bůh, ještě nám to hraje. Začali jsme na Medníku, kde Bílý Pedro (Senior Club Praha) pořádá již tradičně Setkání Seniorů. Přestože v hospodě bylo šumu jako ve mlejně, s námi si zazpívala celá hospoda. Ujeli jsme z té mlejnice, abychom stačili popřát kamarádům na závěrečné veselici pochodu Stopařů v Srbsku.

V Nučicích v nově otevřeném sále divadla jsme připravili večer s Písničkami od Berounky. Vystoupení zdářil, ovšem po vystoupení polovina osazenstva zůstala sedět a nám nezbyvalo, než pokračovat v hraní až do časných ranních hodin, zkrátka hotovej maraton.

A pak už jsme připravovali osadní bál Lihovou revoluci v Hýskově. Tam jsme po boku Eldoráda, které bylo hlavní kapelou pomohli dotáhnout bál do zdárného finále, uklidit i uložit aparaturu.

Memoriál Jendy Kordy pořádá Na Barče tradičně Tramclub Praha. Letos to byl 30. memoriál, nechyběli jsme ani tentokrát, i když Baron v této době prozpěvoval písničky od Staré řeky u protinožců v Australii.

Hrálo se i na Vítání jara u srubu, kde byl vztyčen nový totem osady, stejně tak při oslavě Egiho narozenin v Eldorádu.

I v Budějovicích v kabaretu jsme u Váňů zahráli, a druhý den pak spolu se Spojenými osadami z Českých Budějovic uspořádali pěkný trampský večer.

A tak to šlo dál-Čarodějnice na srubu, Trampská merenda u Pionkiho na Černé perle, Dáše jsme v Nenačovicích pomohli přehoupnout se do kategorie starších, stejně tak jako kamarádovi Fredovi v Horním Jelení. Tam jsme opět viděli ,kdo všechno už patří do jeho pojízdného trampského muzea, a hráli se do časných ranních hodin u táboráku který ne a ne hořet. V květnu jsme si u Kuchyňky připomněli, že krize se musí překonávat u plného stolu a roztočené pípy. Takto posílnění jsme pak hravě zvládli vystoupení v Praze v Tyršově domě jako hosté Modré synkopy kterou si hýčká basák Pařez ,aby si naplnil svoje muzikantské touhy. Pak přišel festival v Pikovicích a Memoriál Jarky Mottla, kde

se scházejí trampské muziky chtiví posluchači.To už jsme trénovali na náš dlouho očekávaný zájezd do Normandie. Ale o tom již na jiném místě tohoto listu. Po návratu maraton muziky pokračoval festivalem ve Skochovicích, na Barče setkání osad, muzejní potlach v Jílovém. Dokonce jsme vyjeli na slezinu Senior klubu, kde jsme si zahráli s kapelou BUNKRY z Austrálie a tak to šlo dál a dál. Pak začali potluchy, z nichž největší byl 50. Výroční oheň Černé perly. Zkrátka každý týden někde. Srbsko, Chlumeč, Praha, Svatojánské proudy u Franty Vitisky, Třeбенice u Taterů, Ztracené údolí Sovy, Sleziny u Kladeňáků, koncert pro Seniory v Králováku, na osadě Albatros, Velká merenda na Westendu a další. Za zmínku stojí, že jsme byli hosty Countryradia v pořadu Ozvěny osadních ohňů a Tony Linhart nám slíbil písničku. Vyvrcholením naší muzikantské anabáze je už třetím rokem koncert „Berounko Má“. S přípravou pomohli i mnozí kamarádi z osady. Nepřehlédnutelná byla výstava obrazů Míry Panenky, řezbářské práce Rafiky, obrázky Toma Petříčka, Fotografické práce Belfínů i reportáž z potlachu v Australii a z Francie.Večer si pochvalovali hosté i diváci. Celková prezentace osady dopadla skvěle.

Na Osadních vánocích jsme od kamaráda Tonyho Linharta dostali jako dárek písničku, kterou nám složil jako vzpomínku na naše potluchy a které dal název: Údolí Ztracených. Vážíme si toho a doufám, že ji kamarádům brzy zahrajeme. Poslední hraní bylo na osadním Silvestru v Srbsku, kterého se zúčastnili i kamarádi z Fanclobu KSŘ, Plzeňáci i kamarádi z Chrudimi. Suma sumárum přes 50. vystoupení a hraní, k tomu cca 40. osadních slezin, kde se hrálo a zpívalo, týden na Berounce kde se hrálo nepřetržitě, nemluvě o pravidelných zkouškách kapely dává jasný obrazek o vytíženosti osadní kapely. Ale také ostatní kamarádi z osady se nemalou měrou podléjí na osadním muzicírování. A to je jediné dobře. Doufejme že nám to vydrží i do dalších let, protože muzika je jedním ze základních pilířů činnosti osady. Ahoj .

Leden 2015
Baron

Předmět: Zpráva z plavby BEROUNKY po Lipně

V polovině července 2014 se odhodlala hrstka námořníků poplavat si po Lipně s jedinou největší skládací plachetnicí-dvojstěžníkem - v ČR - „Berounkou“ -

sestřičkou loď "Admirál Grog" -kamarádů KSŘ.

Plachetnice byla v rozebraném stavu úspěšně dopravena na pobřeží u Černé v Pošumaví-do kempu Jestřábí a skládání přivolalo pozornost nejen Lipenských turistů, ale i regionální televize "Lipnožurnál" Redaktor nelenil a s kapitánem Panákem natočil poutavý rozhovor, který je možno shlédnout v archivu této televize.

A teď k plavbě. V úterý jsme za bezvětří vypluli – zážrak – na širé Lipno a nechali se unášet. Jedinou změnou stereotypu byly obraty – ty jsme na konci týdne už měli secvičené k naprosté dokonalosti. Bylo nás námořníků právě na počet ke klikám, přebývala jsem jen já a Danda(13) – my jsme měly funkci povzbuzovaček – tedy provolávat GO GO GO ! což velmi fungovalo.

Každý večer jsme přistáli někde u břehů, sama nevím, kudy jsme pluli, protože jsme se v podstatě točili na fleku mezi Černou a Hůrkou, jen to bylo od břehu ke břehu. Ono totiž nefoukalo, a když, tak jen velmi slabě a VŽDY opačným směrem, než jsme chtěli plout. Kapitán Panák toto častoval opravdu nevybíravými výrazy, nejvíce ale štvál rybáře neb jim v tom bezvětrném tichu plašil svými výkřiky ryby. (Např.: „Zkur... Lipno!“ – to už mu docházela slovní zásoba – před tím párkrát nevybíravě polemizoval (filosoficky) o existenci Boha nad Lipnem, též ne moc slušně).

Nám zbylým plujícím to ale příliš nevadilo, bylo nám jedno, jestli plujeme nebo trčíme, popíjeli jsme víno nebo coca colu a zpívali, buď s kytarami (malý Kubík hrál i na housličky) a nebo bez nich, různé šlágry od Limonádového Joea po Beatles a Olympic až po tvrdší rock... a Panáka tím víceméně ještě víc štváli, neboť jemu do zpěvu nebylo.

Večery při západech slunce a teplé večeri a byly dobré, navíc Kajmanka s dětmi jsou neutuchající hráči a tak se hodně hrálo. Líbilo se nám to a rozhodli jsme se takovou plavbu s opakovat po čase opět, asi tak ob rok, a založili tímto " Klub Obrok".

V pátek jsme šli konečně do hospody na internet a pivo, skoukli všemožné záběry z facebooku ohledně „ Berounky“ a našli to regionální vysílání televize LIPNOŽURNÁL se Štefanem v hlavní roli a tento se tetelil, až skoro zapomněl na přikoiř způsobené nepříznivým větrem. Celkové se dá tedy ohodnotit plavba „Berounky“ po Lipně jako Povedená a NEZAPOMENUTELNÁ.

Zaznamenala
Hejny

Hlavně pro milovníka exotiky

Vzpomínka a čas

Od roku 1969 už v naší řece uteklo mnoho vody a do osady přišlo mnoho nových členů. Proto trocha historie nikoho nezabije. Na jedné slezině u Pedra přišel Klábr a Zelináč a začali brnkat na kytary melodii, kterou právě vymysleli. Rafika dostal nápad a řekl: „ Kamarádi, hrajte to pořád dokola.“

A začal psát slova, až z toho vznikla píseň. Během jedné sleziny. Na potlachu T.O. Mustang Praha na Borovsku 1969 jsme s ní vyhráli 1. cenu. Proč to všechno pšů. Tato píseň se stala osadní hymnou. Je velká škoda, že naše osadní kapela používá jako znělku jen její část a to i na potlachu KSŘ. Mnoho osadníků ji nikdy neslyšelo celou, proto zde uvádíme její slova, hlavně pro ty, kteří přišli do osady později. Mým přáním je, aby se začala zase hrát a zpívat celá, a abychom ji všichni uměli. Rafika a Mirka

Osadní hymna

Ráno, nad Starou řekou slunce vzplálo,
zase bude nový den, pojedeme ven – do
dálí tam,
dále, půjdem spolu zase dále,
kde řeka si svojí píseň teskně zahučí – do
peřejí.

Šerif sólo:

Pojďte všichni kamarádi, pojdte všichni
sem,
kamarádi Staré řeky poslechnout si jen,
jak nám Stará řeka dole hučí pod skalou,
svojí píseň tklivou, píseň dumavou.

Půjdem, kde pramení Stará řeka,
a tam na konci nás čeká naše údolí
Zatracených.

Tam se, kamarádi, zase sejdem,
do kruhu kol ohně sednem, písnež zapějem
– do dálí tam.

Šerif sólo:

Pojďte všichni kamarádi ...

Naše píseň v dálí zmizí, jako naše mládí
mizí,
v dálí nad řekou – Starou řekou.

Kytara si tesknou píseň zpívá,
šerif struny rozechvívá, v akord poslední –
kamarádi.

Šerif sólo:

Pojďte všichni kamarádi ...

Půjdem, kde pramení Stará řeka,
a tam na konci nás čeká, naše údolí
Zatracených.

Udávat nechci, ale hlásit to musím

Kamarád Wimpi má konečně chatu svých snů. Chata se nachází v Libřici u Prahy na osadě Albatros. Chatu už kdysi dávno měl na Svaté u Berouna. Ale nic moc – žádný tramp v okolí. Byl tam jak kůl v plotě. Ať si užije.

Rafika se vzdal na 46. ohni šerifování pro celkové opotřebení. Nemohl vést osadu, protože žije půl roku v Plzni a půl roku v Berouně. Pro zlé jazyky – vzdal to sám a bez donucení.

Osada má na svých stránkách osadní fórum. Tajné. Jen pro členy osady. Je to pro soukromé hádání a názory. Správce je kamarád Hrnc z Broum.

Mladý Rafika, alias Ninja, oslaví v měsíci květnu 40 let na osadním srubu na Plešivci. Jste zváni.

Každou 1. středu v měsíci je Velká slezina! Kamarádi! To je ten den, kdy houkají sirény. Není to poplach, ale slezina!

Na osadním Dnu krabic v Srbsku byl konečně přijat do osady kamarád Kastrol a jeho squaw. Je to dlouholetý kamarád, účastník osadních akcí, potlachů, vandrů, voroplaveb a správce našich stránek na „infernetu“ Ladislav Hrnc. Vítež nám!

Rafika a Mirka

Na Kanárech

I tady nechali kamarádi z osady svoje stopy. Panákova parta: Bobina, Karibu, Bejbina a Růžena. Zúčastnili se brigády na údržbě lodě. Tři týdny brousili a natírali. Panák pokračuje dál v práci.

Nový totem v kempu

U srubu na Plešivci byl totem, kterému někteří nenechavci (cizí návštěvníci) nedali pokoj, třebaže ho poznamenal zub času.

Když už byl uhnílý a zbylo z něj jen torzo, tak kamarád Honza Viktora slíbil, že udělá nový.

A tak se stalo, že nahlásil hotovo a týden před „Vítáním jara 2014“ jsme připravili místo vedle srubu a vyhloubili jámu. Tu jsme zabetonovali a připravili na vztyčení totemu.

Dva dny před Vítáním jara jsme totem přivezli a za pomoci chytrých hlav usadili na místo a zabetonovali.

V letošním roce bude nutno jej znovu opatřit nátěrem proti povětrnostním vlivům.

Indiáni zvou:

POW WOW – Kladno, Sportovní hala 21.3. 2015 od 13.hodin, úžasné kostýmy, mezinárodní účast, výuka indiánských tanců, stánky s indiánskými předměty a potřebami...

Poslední indiánské války – Březno u Chomutova

4.7.2015 – program od rána, bitva od 14.hodin, na 300 účinkujících pod vedením L. Pletichy – jako náčelník Čapawahatanka, Vašek Vydra jako G.A.Custer, doprovodný program, kapely, stánky...

Memoriál G.A.Custera – Věštice u Benešova

22.8.2015 „den koně“, Vašek Vydra alias G. Custer. K vidění „koňská spartakiáda“ – téměř 200 koní, „modrokabátníci“, útoky na indiánskou vesnici, střelba z děl, vojenská kapela...

Oslavy vylovení Spojenců v Normandii a Kamarádi Staré řeky

Když ráno 6.června 1944, v den D, začaly první červánky pronikat tmou, viděli němečtí pozorovatelé při pohledu z normandského pobřeží, jak se před nimi, kam až jejich oči dohlédnou, rozprostírají svazy 5300 námořních lodí, od největších válečných plavidel po nejmenší hlídkové lodí. Největší invazní flotila, jaká kdy byla sestavena, zahrnující válečné lodí, obojživelná plavidla, pomocné a výsadkové lodí z Velké Británie, USA, Francie, Kanady, Polska, Řecka a Holandska, byla připravena zahájit osvobozování Evropy.

Vylovení se odehrálo na pěti strategických plážích Utah, Omaha, Gold, Juno a Sword.

Letos v roce 2014 se konaly oslavy 70.výročí otevření druhé fronty v západní Evropě. Ve chvíli, kdy jsme dostali pozvání se těchto oslav zúčastnit, jsme neváhali ani chvíli.

Zvláště, když se nám pozvání dostalo od Vladimíra a Bernadete Fišerových. Vladimír Clode Fišera je Čech, který se narodil, vystudoval a vyrostl ve Francii. Je politolog, historik a překladatel, spolupracovník exilových Listů, žije ve Francii, kde se narodil. Byl profesorem na univerzitách v Paříži, v Portsmouthu a Štrasburku. Dlouholetý člen redakce *Lettre Internationale*. Spoluzakladatel časopisů *Journal of Area Studies*, *Histoire et Anthropologie* a *Biennale Mitteleuropa* ve Štrasburku. Jako francouzský básník píše pod jménem Claude Vancour. Spolu s Bernadete, která je středoškolskou profesorkou a malířkou žijí v Normandii, poblíže městečka Turkville, shodou okolností v domě, kde v době po vylovení spojeneckých vojsk sídlil štáb 90. pluku americké armády generála Collinse, který velel jednotkám v sektoru vylovení spojenců v sektoru pláže Utah. Po příjezdu se nám dostalo vřelého a přátelského přivítání. Naši hostitelé pro nás připravili nejen zázemí pro celý náš pobyt a poskytli nám část i svého domu, ale připravili i náročný program pro naši expedici tak, abychom se mohli seznámit nejen s historickými fakty, ale poznali i normální život v Normandii.

Letošní rok oslav byl opravdu vyjimečný. Nejen tím, že oslavy byly jubilejní, ale jak říká Vladimír Fišera, byly jednak ohromné, ale i poslední takového

rozsahu, z hlediska toho, že za dalších deset let už asi nebude žít žádný z veteránů – přímých účastníků tehdejších bojů a ani nikdo z pamětníků těchto slavných dnů.

Přímo na dvoře venkovské usedlosti, před bývalým štábem 90. amerického pluku Patonovy armády, jsme společně s Vladimírem a Bernadete uspořádali odpolední koncert, na kterém se sešlo více než čtyřicet přátel z okolních usedlostí a svou návštěvou nás poctil i starosta oblasti Gérard Duvernois. Následný koncert trampských i českých národních písní byl oslavou přátelství a porozumění. Po chvíli byl odpolední koncert přerušen příjezdem motorizované rotý spojeneckých vojsk. Z vojenských vozidel a jeepů vystoupila rota amerických vojáků a posléze přijel v doprovodu svého syna Roye i veterán americké armády Tom Ingram, který se zúčastnil bojů právě v oblasti Turkville, a shodou okolností i veterán, který pomáhal osvobodit i Plzeň. Za naší účasti byl slavnostně dekorován válečným křížem..... Bylo nám ctí přispět k tomuto významnému slavnostní fanfárou. Jen tak mimochodem na tuto oslavu se dostavil tento veterán vzápětí po přijetí u amerického prezidenta. Další překvapení, které nám přichystala Bernadete Laval, bylo opravdu dojemné. Rozdala divákům české texty písniček a po krátké zkoušce se usedlostí nesl hlas mnohočetného sboru. Společně jsme zazpívali píseň „Albatros“ i námořnickou píseň „Neplač pro nás děvče“. Nejlépe se prezentovala zpěvačka Annick Marie, která se následně zúčastnila i několika našich dalších koncertů. S chutí si ale i zazpíval s námi profesor filosofie baron Wolfrad von Rechenberg, který nezapřel svůj český původ. Nebylo divu, že koncert skončil neformální zábavou, občerstvením a pohoštěním starosty Gérarda Duvernoise, který věnoval ze svých zásob mnoho šampaňského.

Celkem jsme během naší návštěvy absolvovali pět koncertů. Velmi pěkné a spontánní bylo vystoupení u památníku a muzea na pláži Utah, kde jsme se setkali i s českou divizí plzeňského klubu historických vozidel. Tančilo se při

Vejvodově, „Škoda lásky“ i při písni Honzy Vyčítala, „Mám v Plzni kámoše, už je to řada let...“

Pobřeží Normandie je plné muzeí a památníků a jak nám řekl profesor Fišera, těchto muzeí a památníků pořád přibývá. Na památku Čechů, kteří se osvobození zúčastnili v městě Caen vlaje i česká vlajka. Staví se i nové typy muzeí. Nepřipomínají jen vítězství, ale i každodenní život, který nebyl jen slavný a veselý jako v den olav vylovení. I dnes po mnoha letech připomínají si Francouzi některé smutné události jako bylo zdevastování města Valognes, kde bylo vinou preventivního kobercového bombardování 400 civilních obětí. Francouzi jsou pyšní na to že se Američanům nepodařilo udělat z Francie protektorát a jsou si vědomi, že je to zásluha především generála De Gaulla.

Další koncert jsmě uspořádali v městečku Sainte-Mère-Eglise. Časně ráno 6.června 1944 jednotky složené z 82 a 101. výsadkové divize osvobodily město při Operaci Boston a mohly se chlubit tím, že to bylo jedno z prvních měst dobytých během invaze. Známý je incident s parašutistou Johnem Steelem ze 505. PIR, kterému se padák zachytil za věžičku kostela, a mohl jen pozorovat boje pod ním. Unikl zajetí tím, že předstíral smrt do druhého dne, kdy bylo město osvobozeno. Nehoda byla ztvárněna ve filmu *Nejdelší den* (*The Longest day*).

Dům míru

V nedávno vzniklém Domě míru, který ve stejnojmenném městečku řídí jedna německá a jedna francouzská řádová sestra, se konalo další vystoupení Kamarádů Staré řeky. Řádová sestra Theresita M. Müller pro nás i hosty připravila malé občerstvení a vzhledem k tomu, že mimo jiné ovládá krom několika světových jazyků také polštinu, mohli jsme si popovídat o její lásce k hudbě i o tom jakou zálibu našla ve hře na kytaru. A opět to byla demonstrace přátelství a pochopení v příjemném prostředí.

Poslední náš koncert v Normandii se konal v zemědělské oblasti města Carentan.

Skvěle jsme byli přijati šéfem farmy a zároveň jsme měli možnost seznámit se s vybranými lahůdkami a bio potravinami místní proveniencí. Nechyběly vynikající sýry, ani ochutnávka místních moštů a různých vín. Naše písničky i vystoupení skvěle tlumočil a konferoval profesor Vladimír Fišera, a tak nebylo divu že rozloučení bylo opravdu velmi srdečné.

Osłavy 70 .výročí zahájení Operace Overlord byly opravdu velkolepé. Největší vyloďovací operace ve vojenských dějinách z 6. června 1944 znamenala začátek osvobozování západní Evropy od nacismu. V Normandii se toho rána vyloďilo kolem 35 tisíc mužů, z nichž do večera více než tři tisíce zahynuly. Za celý den se podařilo vyloďit 150 tisíc lidí a desetitisíce kusů techniky. Do konce července se na plážích vyloďilo celkem 1,5 milionu vojáků. Bitva o Normandii si vyžádala více než 44 tisíc mrtvých na straně spojenců, 54 tisíc v řadách Němců a 20 tisíc mezi francouzským civilním obyvatelstvem.

Během naší návštěvy jsme pochopitelně nestačili projít všechna muzea a památníky tehdejších událostí. Ale poznali jsme i život normálních lidí . Dojmy a poznatky, které jsme si z Normandie odvezli, zůstanou v každém z nás. Opět se nám potvrdilo, že prostí lidé netouží po válkách a nepokojích ale chtějí žít v míru a přátelství. A stejně tak se nám potvrdilo, že hudba patří na celém světě k pozitivním přínosům lidského konání a česká písnička, která dokáže překonat i jazykové bariéry je tím správným klíčem k lidským srdcím a pomáhá navázat i upevnit opravdové kamarádství a přátelství. Ještě jednou děkujeme Vladimírovi a Bernadeté Fišerovým za milé přijetí a pomoc kterou nám při naší návštěvě poskytli. Doufáme že jim i jejich přátelům budeme moci stejnou mincí oplatit péči, kterou nám při naší návštěvě Normandie poskytli.

Pro T a C 2015 Baron

Mimořádná slezina 2014 - Na Marjance, Beroun – Závodí

Na potlachu v roce 2014 pořádaném k 48. výročí KSŘ se vzdal Drábík z rodinných důvodů a pracovního vytížení funkce šerifa. Nu co dál ? Vše zapadlo do starých kolejí. Narychlo byla svolána porada a los padl na Rafiku a Barona. Potlach proběhl dobře jako vždy. Bylo domluveno že v listopadu, nebo ještě lépe

v říjnu uspořádáme slezina a budou volby nového šerifa. V úterý, dne 21.10. byla svolána mimořádná slezina do sálu „Na Marjance“. Zúčastnilo se 90 % osadníků - sotva jsme se vešli. Baron a Rafika vysvětlili důležitost tohoto setkání. Každý z přítomných řekl svůj názor a vizi příštích dnů osady - ale hlavně co je pro to ochoten udělat.

Hlavní bod programu: volba nového šerifa.

Osadou byl zvolen Baron

a Rafika mu bude pomáhat. Tím Kamarádi Staré řeky získali zase vedení a stabilitu. Já osobně přeji hodně štěstí Baronovi i osadě. Rafika & Mirka

Trocha odlehčení

od Vaška Kotála

Pamatuj si!

Nemůžeš být všude
Nemůžeš mít všechno
A všechno je z chlastu

Liduška

Recept

Pár šálků lásky
Jednu lžičku trpělivosti
Jednu lžičku velkorysosti
Půl litru laskavosti
Tuplák smíchu
Špetku starosti
A pak jsem to smíchal
S ochotou a štěstím
Přidal spoustu víry
Dobře to promíchal
A pak tím pokryl celej život
A podávám to každému
S kým jsem se setkal
A kdo si to zasloužil

Vašík

Wimpi si splnil celoživotní sen

PROČ NEJEDEŠ NA VANDR?
ÁLE MÁM NOVOU
CHATU

Pro TaC nakreslil Havrda

Bobina a Karibu, pláž jižní Tenerife
s výhledem na Atlantik. Odpočinek po
dobře vykonané práci na lodi La Grace.

META PRO HORIZONT EST

V SOBOTU DNE 14.3.2015 OD 18,⁰⁰ h.

KONÁ SE V RESTAURACI
ELDORÁDO
BEROUN – JAROV
VODÁCKO NÁMOŘNICKÝ
MUMRAJ
OBĚTOVÁNÍ ČOCHTANOVI
SMOČENÍ KOTVY
DOSTAVIT SE V NÁLEŽITÉM ÚBORU JEST POVINNOSTÍ!
HRAJE KAPELA
Kamarádi Staré Řeky

SRDEČNĚ ZVEME
NADACE PRO SRANDY A LEGRACE OSADY KAMARÁDI STARÉ ŘEKY

Tyterušky leden 2014.

"Tento způsob zimy se mi zdá být....", jak tvrdí klasik!!! No a tak i to teplé počasí poznamenalo celou letošní expedici: ...po ledových Tyteruškách ni vidu ni slechu!!! A tak byl objeven nový druh - Tyteruška TEPLÁ. Ale nepředbíhejme a pěkně od začátku.

V pátek (17.1) se šly na berounském nádraží tři osoby a pes. Hanka "G", Bobina s čumákem Lakim a Karibú. Toho můžeme hned nabonzovat, že přijel o vlak dříve, neb si spletl hodiny. Jo a zapomněl doma telefon. Takže smluvená volání s domovem zajistil v období příjmu signálu přes mobil Bobiny. Celou výpravu se jala fotodokumentovat Hanka "G". Zhostila se tohoto úkolu s velkou pochvalou a výsledek naleznete na: "bobifarma.rajce.net". A protože ani jeden z nás se neúčastnil "Vánočního pochodu KSŘ", volili jsme tradiční trasu: Pustověty, Malá Buková a novou svážnou cestou na camp Ztracených. Holky se hned vrhly na úklid ohniště, rozdělání ohně - žádná velká rychlost to ale nebyla. Dřevo bylo mokré a suché jehličí také vlastně nebylo suché. Zkouška na správného zálesáka by je tentokrát určitě minula. Asi po hodině oheň konečně vzplál!!! To Karibú už natahal několik otepí smrkového chvojí na podestýlku ležení. Společně se vztyčila plachta 4x6 m pro bivak. Pomocí silikonových klínů se trhala velká polena na menší a obkládala se okolo ohně na předsušení. To, že během večera několikrát chytla, snad ani informovat nemusíme!? Podávala se alžírská káva, koloval rum a Karibú připravil trenčanský párek s fazulkou. S tmou dorazil Jindřich a zabydlel se také pod plachtou. Pak už byl nejzdatnějším štípačem palivových polen jen on. To jak dokáže po tmě sekát sekerou víme, ale že se trefil obsahem konzervy na puklici kastrůlku se dovídáte až po našem napráskání.

Jednak únava a jednak padající voda zapříčinila, že se všichni účastníci, kromě Bobiny, zavrtali po osmé hodině večerní do pelechů. Ta si vychutnávala praskání ohně, hučení potoka a vůbec celou tu noční atmosféru. Poslední dva bonzy z tohoto dne pojmem jako hádanky: Někdo hrozně chrápal celou noc a někdo sázel fazolky do potoka. Kdo to ví a správně odpoví, má u Bobiny sklenici sladkokyselých okurek.

Sobota (18.1.) Dopoledne se dostavil poslední účastník Tyterské expedice - Tomáš. Postavil si vlastní přístřešek, trochu opodál, čímž vyhrál nad "nočním bručícím medvědem". Pak se šli chlapi projít ke stavení paní Kučerové a holky udržovaly hlídku. Bobina vsedě u ohně, Hanka "G" vleže ve spacáku. (I to se musí oznámit!) Po jejich návratu a opětném ztopoření se Haničky, mohlo odpolední představení s překvapením nového druhu Tyterušek začít. Původně to měly být éterické bytosti v hebkých vlajících róbách, vznášející se v lehkém oparu nad Tyterským potokem. No ale to, co se podařilo zachytit na digitální aparát v ruce Tomáše, tomu zrovna moc neodpovídá. Posuďte sami, ohodnoťte si foto na "rajčeti". Lehkost nožek asi jako sloni v porcelánu. Éterické"nic" převážené na decimálce vydá téměř dva metráky a tradiční míry: v průměru 170 - 170 - 170. No zkrátka: bylo teplo a Tyterušky nám krapet nabobtnaly. Takže - závěr letošní expedice zní: nové TEPLÉ TYTERUŠKY TĚŽKOTONÁŽNÍ objeveny!!!

Závěr expedice už probíhal podle tradičního scénáře: večer poklábosit, noc přečkat, (Jindřich vypuzen "medvědem" z pod plachty na lavici u ohně), v neděli zdolat kopec přes Bukovou do Křivoklátu, jedno pivo u Sýkorů a vlakem domů. Poslední infobonz: pes Laki byl po celou zpáteční cestu na převýchově - Jindřich krotil tažné zvíře na krátkém vodítku, za což je mu Bobina přímo zauzlována (asi by v zápřahu domů nedošla, ale byla by usmýkána za živa)..... BB

Kde všude jsme jezdili, koho všeho jsme potkali a co všechno jsme zažili v roce 2014

Leden

6.1. + ŠEJNA T.O. Hobart Camp - poslední rozloučení 10.1.2014

11.1. Tříkrálový pochod T.O. Stopaři BE - U Lanovky v Srbsku

Únor

18.2. + Drahůška odešla na poslední vandr - vzpomínáme

22.2. KSŘ Osadní bál v Hýskově - Velká Lihová revoluce

28.2. - 3.3. Část KSŘ zopakovala po 17ti letech pochod Planá - Kosový potok - Mže - Ošelín - chata kamaráda

Mourka

Březen

1.-2.3. KSŘ v Ošelíně na Mži - Noha, Jindra, Panenka, Hanka, Sam

12.3. Vraní skála u Zdic

15.3. 30 let T.O. Sanites of Army Beroun - bál - rozloučení s Plzenkou

22.3. KSŘ Vítání jara na srubu v Berouně

29.3. Beroun - Jarov - lom Kosov - Čertovy schody

29.3. KSŘ Beroun - 60. Nataša a Jindra - Eldorado Jarov

30.3. T.O. Hobart Camp - smutečka na Drahlovickém potoce - Brdy

Duben

5.4. T.O. Dakota - osadní kemp u Pavlovic za Stříbrem a

hospůdka EL RANCHO kamaráda Prospektora a Pajdy ve Zlivu

16.4. KSŘ slezina U Kropáčů - Baron a Marta se vrátili z

Celosvětového potlachu v

Austrálii

23.4. KSŘ poslední zimní slezina U Kropáčů

26.4. Ošelín na Mži - Jitka a Mirek Panenky a Hanka Panáková navštívili Mirku a Rafiku na chatě

Květen

2.-3.5. T.O. WAI - KIKI - trampské divadlo na osadním mlýně v Chotině u Plzně. Divadelní hru Chodové napsal kamarád Bican a nastudovalo

potulné divadlo Bratří Churů 12.-15.5. S.T.O. Doubravka - Spojené Trampské Osady Plzeň přišli pěšky do

Berouna za KSŘ na srub a na

slezinu v kempu Na Plešivci

24.5. T.O. Hobart Camp 85. a T.O. Zlatý Bizon 42. po několika letech společný potlach v Radotíně v lomu u Zadní Kopaniny

Červen

30.5.- 15.6. EXPEDICE
NORMANDIE – 70. výročí vylovení
spojeneckých
vojsk v Normandii –
Rafika, Mirka, Mourek ml., Zikmund,
Kachlík
26.6. Country radio Praha v Berouně
27.-30.6. Vysočina – Přírodní
rezervace Doubrava – můžeme doporučit

Červenec

2.7. Slezina KSŘ v Berouně v kempu
na Plešivci - M. Heller,
autor mnoha trampských písní
5.7. 9. Muzejní potlach – Jílové, kapela
KSŘ měla největší úspěch
12.-13.7. Štědrá – Potlach na zámku
– Chyšě – Nečtiny, pěkné

Srpen

4.8. Tomáš Petříček a Markéta
Von Benešová – Andělé a démoni –
vernisaž v Holandském
domě v Berouně
5.8. Zpívána v Bistru na
konečné tramvaje č. 1. - Plzeň Bolevec
5.8. + **Olaf Kachlík** – po těžké
nemoci odešel do trampského nebe
23.8. Olaf Kachlík – poslední
rozloučení v Údolí Hříchů - vzpomínáme
23.8. Bor u Tachova - trampský
řezbář Walter Hossel - vernisaž na zámku
30.8. T.O. Šedý vlk Třemošná –
51. potlach V Klenotech na Manětínsku

Září

3.9. Slezina KSŘ na Plešivci –
kamarád Dawson z Austrálie
5.- 7.9. T.O. Černá perla Milín –
potlach k 50. výročí založení osady
20.9. T.O. WAI – KIKI -
trampské divadlo na mlýně v Chotině
divadelní hra Popelka
27.9. T.O. Dakota – potlach k
30. výročí na kempu Žlutý květ
na Kosovém potoce - přítok Mže

ŘÍJEN

1.10. KSŘ – poslední letní slezina
na kempu na Plešivci v Berouně
4.-9.10. KSŘ – brigáda na
potlachovišti + oslava narozenin Bobiny a
Caribů
10.-12.10. **KSŘ 48. potlach v Údolí
Zatracených**
15.10. KSŘ – 1. zimní slezina po
potlachu – U Kropáčů
21.10. **KSŘ – Mimořádná slezina
Na Mariánci v Berouně – Jak dál ... ?
Novým šerifem zvolen**

Baron

22.10. KSŘ klasická slezina U
Kropáčů
29.10. KSŘ klasická slezina U
Kropáčů

Listopad

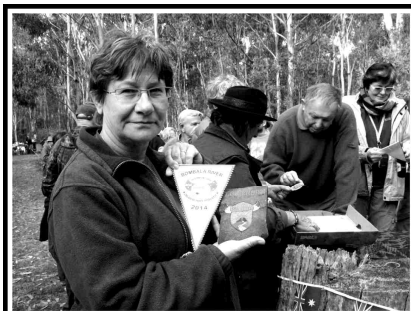
1.11. 14:00 Ozvěny Modryho
Berouna – Králův Dvůr - kapela Tři v
trávě s kamarádem Klábrem z KSŘ
19:00 Srbsko U Lanovky –
Údolí Děsu – Stopaři
5.11. **KSŘ – 1. pravidelná
Velká slezina osadníků**
7.11. Velká Lihová revoluce –
Eldorado na Jarově – Beroun
15.11. T.O. Šedý vlk – Vánoční
zpívána v kulturáku v Záluží – Třemošná
u Plzně, spojeno s vycházkou do muzea
Tarantůků - bohatá tombola,
možnost přespání na sále

Prosinec

3.12. **KSŘ – Velká slezina
osadníků**
4.12. Berounko má – již 7.
Koncert v sále Pojišťovny Beroun
12.12. **KSŘ - Osadní Vánoce v
Srbsku v sále U Lanovky**
12.12. Láďa Tára 70. spojeno s
Vánoce KSŘ, blahopřejeme
26.12. KSŘ – Na Štěpána –
pochod do Údolí Zatracených
27.12. Lehko je v prosinci v
zahradním hostinci – Na Černém vršku v
Berouně – pořádá Bobina a
Prófa
31.12. **KSŘ – Osadní Silvestr v
Srbsku U Lanovky se vydařil**

Ahoj Rafika a Mirka

9. celosvětový potlach – BOMBALA RIVER- AUSTRÁLIE

Kámen ze Žloutovické suché strže
z místa našeho prvního potlachu vyzdobil Míra Panenka-
odvezl jsme ho na druhý konec světa

Již na 8.celosvětovém potlachu na Busch
River jsme si začali pohrávat s myšlenkou,
že by bylo krásné splnit si další klukovský
sen a podívat se do země aboriginců,
skutečných vynálezců bumerangu, země
eukalipťů, klokánů, nevidaných přírodních
krás, ale i země kam z Británie přicházeli
trestanci a postupem a času tam směřovali
i farmáři hledající vhodné pastviny a půdu
k obdělávání. Expanze Evropanů na
australský kontinent začala rokem 1788.

Tři roky uběhly jako voda v Berounce .
Po zvážení všech aspektů takové cesty,
zvítězila touha po poznání i dobrodružství,
a tak jsme vyrazili na cesty.

Ze Sydney jsme se s pomocí kamarádů
Buchtů Ivany dostali do Newcastleu. S
nimi jsme po nezbytné aklimatizaci
absolvovali několik poznávacích výletů a

následně se vydali na takřka 700km dlouhou
cestu do Brown Mountains- cíle naší
cesty.

Poslední kilometry cesty pravou
australskou buší byly plně očekávané.
Setkání s kamarády bylo, jako ostatně vždy
při podobných příležitostech, radostné a
srdečné.

Vzhledem k tomu, že jsme na potlach
dorazili v předstihu, mohli jsme se zúčastnit
i stavby totemu, příprav táborového ohně a
užít si setkání s kamarády.

Celý potlachový program byl tentokrát
rozdělen do tří částí. Sobotní večer byl
věnován vzpomínkám na kamarády , kteří
odešli do trampského nebe .

Hlavní potlachový oheň vzplál v neděli
16.3.2014.Termín na neděli vybrali
kamarádi z Austrálie kvůli úplňku.
Vycházející měsíc umocnil atmosféru ve
chvilí, kdy se objevil mezi eukalyptovými
velikány přímo nad táborákem ozářeným
totemem. Po ukončení soutěží v trampské
písni propukla volná zábava . Dlužno
podotknout, že klokani i jiní obyvatelé
australské buše se přesunuli do uctivé
vzdálenosti od potlachového campu , neboť
písničky od táboráku zněly až do časných
ranních hodin.

Poslední den byl ve znamení soutěží,
tedy trampského dvojboje ve vrhu nožem a
sekerou.

Večer pak byl u táboráku zasvěcen
veselému vyprávění a předání štafety
organizátorům 10. Světového potlachu. Za
kamarády Faráře a Fifu z Fort Adamsonu,
kteří se tohoto úkolu ujali, převzal
potlachovou vlajku a ostatní potlachové
artefakty kamarád Bandaska z Colorada.
Datum příštího potlachu byl určen na rok
2018, tedy na 40. Výročí po prvním
Světovém potlachu.

Na závěr musíme poděkovat všem
kamarádům, kteří se na organizaci tohoto
trampského setkání podíleli a přispěli ke
zdárnému průběhu. Za sebe a Martu, pak
kamarádům Buchtovi a Ivaně , Jardovi
Valentovi s Baženkou a Vaškovi Šafaříkovi,
kteří nám pomohli překonat všechny
nástrahy čhající na greenhorny v zemi
protinožců.

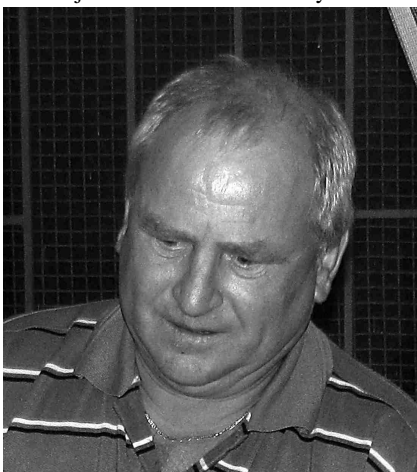
Narodil se kristuspán, veselme se!

A v roce 2013 jsme k tomu měli spoustu příležitostí.(uvádíme kulatá výročí o kterých se našemu listu donesly zprávy! Co nevíme nepovíme.

7. 5. 1943 spatřil světlo světa poprvé **Jarda Wimpi Ejem** a ke svým **70. narozeninám** uspořádal pro kamarády důstojnou oslavu u osadního srubu pod Plešivcem. Dokonce pro chlazení horkých hlav stačil objednat a zaplatit rádnou nebeskou sprchu a vykoupání v táborák. Gratulujeme a přejeme zdraví.

18. 5. 2014 se slavilo v Nenačovicích u jezera. Vůně grilovaných specialit se táhla po Kačáku až do Chrustenic, dobroty se nedaly zkonsumovat ani při veškeré snaze gratulantů, kapela hrála, oslavenec vyprávěl cestovatelské zážitky a popis koupele v pivo byl nepřekonatelný. **Sláva Andřš** důstojně oslavil svou **šedesátku** a přislíbil uspořádání rybářských závodů v soukromém jezeře v Nenačovicích. Gratulujem a těšíme se na závody.

Následně **22. 6. 2013** se na srubu konala další oslava. Mezi zasloužilé dědky byl u příležitosti oslav **60. narozenin** přijat vynikající šmidrkal a housloherec **Jůla Góra, alias Gajky**. Oslavám předcházela boj s elektrocentrálou a umíněným pivem, kterému se nechtělo ze sudu. Nakonec bylo dosaženo kýženého vítězství, pivo osvobozeno, pochutiny připravené k oslavě sežrány, dary předány a šmitec. Tábořiště uklizeno a připraveno k dalším juchanicím. Osada gratuluje a přeje hlavně zdraví, pevný nerv a pohodu do dalších roků.

Osadní kuchař, výrobce lahůdek a autor mnoha taškařic **Pepa Sanistr** dal **4. 10. 2013** přednost oslavám v domovském saloону ve Svinařích. Již před vchodem se točila svině na grilu. V sále se točili gratulanti mezi prohýbajícími se stoly plnými lahůdek, staří kocouři se točili za mladými kočkami, pivo se točilo ve výčepu, a ženský se točily kolem Pepika. A aby ne, vždyť Pepa utočil těch **svých 60. let** v dobrém rozmaru i přiměřené pohodě. Osada se připojuje a přeje hodně dalších točenic, ale především to zdraví, by tu s náma dlouho byl a dobře nám navařil!!

A je tu další oslava Rafíkova Mirka v předvečer osadního potlachu, **8. 10. 2013** uspořádala na Campu v Údolí Ztracených oslavu svých třetích **20. narozenin**. Vybrané pochoutky v přírodě potěšili nejen osadníky ,ale i spousty gratulantů, kteří se dostavili s dárky i bez nich. Obzvláště lačnějším traperům přišla vhod hostina v přírodě a hlavně zlatavý mok k chuti. Gratulujeme a přejeme Mirce nejméně další dvoje dvacetiny ve zdraví!!!

Povstaňte kamarádi přestaňte jásat a hrát.....V roce 2013 a 2014 nás opustili kamarádi

Láďa Kučera

Leon

Drahuška